

οὗτος ὥστε διὰ τὰς καλὰς μου πράξεις νὰ μὴν ἀρκοῦμαι εἰς τὴν εὐχαρίστησιν ἢ ὅποια ἀπὸ αὐτὰς προκύπτει.

— Δὲν δυσκολεύομαι νὰ σὰς τὸ πιστεύσω, γενναῖε ἱππότη· ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν φανερώνεται μόνον μὲ ἀδάμαντας καὶ χρυσίον.

— Καὶ ὁμως...

— Εἶναι ἀδύνατον...

— Ἀλλὰ...

— Σὰς παρακαλῶ... μὴ ἀρνήσθαι...

Ἰππεύσατε τὸν ἵππον μου, διότι ἐγὼ θὰ συνοδεύσω τὴν περιγίπνησάν, καὶ δὲν ἀρμόζει νὰ τὴν πάρω ἔς τὰ καπούλια.

Ὁ Ρογήρος, σκεφθεὶς ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἡδύνατο ν' ἀποβῇ αὐτῷ εἰς κακόν, ἠκολούθησε τὴν συμβουλήν τοῦ ἀποσπασματάρχου, ὅστις διέταξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας ν' ἀπομακρυνθῶσι μικρόν.

Οὕτω διήνυσαν περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα, ὅτε ὁ νοῦς τῆς Ἰόλης, ἀναλογιζόμενος ὅσα ἐν τόσῳ βραχεῖ διαστήματι χρόνου εἶχον συμβῇ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἔντασιν, οὐδὲ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἔλαβον ἀρχήν, ἐπανέπεσεν εἰς τὰς φαντασιοσκοπίαις τοῦ μετὰ μείζονος ἢ πρὶν ἐπιμονῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

## Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἡ ἄμαξα διήρχετο ἀκριβῶς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου εἶχε παρατηρήσῃ τὴν Λευκὴν δι' ὑστάτην φοράν. Ἐκυψεν ὡς τὴν πρῶταν ἐκείνην, ζητῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν μεγάλην δειροστοιχείαν. Ἦν ἔρημος. Ὁ πύργος ἦν σιγηλός, ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἀναπεπταμμένα ἀνῆγγελλον ὅτι κατωκεῖτο.

Ἐν τοῖς ἀνθῶσιν, οἱ κηπουροὶ εἰργάζοντο βραδέως. Ὁ Σεβεράκ ἐκυθρόπασσε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης.

Μεθ' ἑν τέταρτον κατέβαινεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

Ἀνέφξε τὴν θύραν, ἠχήσασαν θορυβῶδως καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ κήπος ἦν, ὡς τὸν εἶχεν ἀφήσει. Ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ τῆς οἰκίας ἐφάνη ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ χαρᾶς ἡ μήτηρ, καὶ τείνουσα τοὺς βραχίονάς της, ἵνα περιπτυχθῇ τὴν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ παραμυθίαν της.

Αἱ πρῶται ὥραι τῆς διαμονῆς του ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ διήλθεν ἅπασα ἡ νεότης του, ὑπῆρξαν εὐφρόσυνοι.

Ἐν τῷ μικρῷ θαλάμῳ καθήμενος παρὰ τὴν μητέρα του μὴ ἀποκαίνουσα νὰ τὸν θεωρῇ, νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἐλησμόνησε πᾶσαν σκέψιν.

Τὰ πάντα ἐμειδίων αὐτῷ, ἡ γραία τροφὸς ἡ θηλάσασα αὐτόν, ὁ γέρον θεράπων τοῦ πατρός του, τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχε

βιώσει ἀμέριμνος, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ πράγματα παρίσταντο αὐτῷ ὡς ὡραίαν ὄψιν ἀναπαύουσάν τὸν νοῦν, καὶ ἡδύνουσάν τὴν καρδίαν.

Μετὰ τὸν κάματον τοῦ μακροῦ πλοῦ ἐκοιμήθη βαθέως.

Ἐπελάθετο πάντων ὅπως βυθισθῇ εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἐγένετο αὖθις μικρὸν παιδίον καὶ τὴν πρῶταν μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς, ἀκούων τῶν κρότων τῆς οἰκίας, ἀλλὰ μὴ κινούμενος, ἔμεινεν ἐν τῇ κλίνῃ.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔζησεν οὕτω, ἐκδιώξας τῆς μνήμης του τὰς φρικαλέας, σκέψεις αἱ ὅποιαι κατέλαβον αὐτὸν ἐπανερχόμενον εἰς Γαλλίαν, οὔτε ἅπαξ δὲ κατὰ τὰς ἡσυχους ἐκείνας ὥρας, τὸ φᾶσμα τῆς Σάρρας ἐπενέβη μετὰ τῆς μητρός του καὶ αὐτοῦ.

Τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, μετὰ τὸ πρόγευμα, περιπατῶν εἰς τὸν κήπον, ἐξῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἥτις ἐβλεπεν εἰς τὸ δάσος.

Ἐφερεν ἀγγλικὸν κυνηγετικὸν ἐπενδύτην, βαθέως χρώματος καὶ παλαιὸν ψάθινον κάλυμμα.

Παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ὡραίας ἡμέρας καὶ τοῦ θελητήρου τοῦ περιπάτου, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ εὐρέθη ἔξω τοῦ δάσους τοῦ Bois-le-Roi,

Ἦτο ἡ πρώτη ὥρα.

Ἠκολούθει χλοερᾷ ὁδῷ, ἀγούσῃ εἰς Franchard. ὅτε εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων, παρετήρησεν ἔκτακτον κίνησιν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.

Ὑπνῆται ἔφερον πινάκια, καί, μακρόθεν, ἠκούετο ἡ θορυβώδης συνδιάλεξις καὶ οἱ γέλωτες τῶν ὑπὸ τὰ δένδρα διατελούντων κυριῶν των.

Ὁ Σεβεράκ, ὅστις ἐβάδιζεν ἐμπρὸς ρεμβάζων, ἐθεώρησε περιεργότερον καὶ στὰς εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, ἀνεγνώρισε τὴν μεγάλην ἄμαξαν τοῦ στρατηγῶ.

Ἐποίησεν ἀπότομον κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα μὴ ἐπισπάσῃται τὴν προσοχὴν ὑπηρετοῦ τινὸς ἢ διαβάτου ὡς ὧν ἡδύνατο νὰ γνωρισθῇ.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἔστη.

Σφοδρὰ συγκίνησις εἶχεν αἰφνης βαρύνῃ τὰ βήματά του, καὶ διετέλει ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ πάλλουςαν καρδίαν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατῶν βημάτων, ἀναμφιβόλως, εὐρίσκετο ἡ Λευκή.

Πλησιάζων ὅποσδὴποτε καὶ ὑπὸ τὰ δένδρα προφυλασσόμενος, ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς της, νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆράς της.

Ἐβάδισε μετὰ παροφθαλμίας, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν θάμνων, μετὰ πλείονος προφυλάξεως, βεβαίως, ἥ ὅτε μετέβαινεν εἰς κατασκόπευσιν, διακουθεύων τὴν ζωὴν του εἰς πᾶσαν κίνησιν.

Ἐὰν κατελαμβάνετο ἐπ' αὐτοφῶρ ἢ ἀπέθνησκεν ὑπ' αἰσχύνης καὶ ὁμως δὲν ἡδύνατο νὰ μὴ προχωρήσῃ, ὑπ' ἀκαταμάχτου δυνάμεως ἐλκυόμενος.

Ἐβλεπεν ἤδη παρὰ τινὰ διαυγῆ ρύακα, ὑπὸ ὑψηλοῦ, σκιερὰ δένδρα, τὸν κόμητα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ γευματίζοντας.

Τῷ ἐφάνη ὅτι δὲν παρήλθεν ἔτος, ἀλλ' ὅτι ὠνειρεύθη. Ἐπανέβλεπε τοὺς αὐτοὺς

ἀνθρώπους, οἵτινες διέμενον εἰς Καναλιέλ ὅτε εἶχεν ἀναχωρήσει.

Ὁ Πομπερὰν εἶχε διακόψει πρὸ μικροῦ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀδόμητον ἄσματιον ἵνα ἀσπασθῇ τὴν νεαρὰν γυναῖκά του εἰς τὸν τράχηλον.

Ὁ Μερλώ, ὠρθωμένος ὡς ἀκανθόχοιρος, ἐξηκόντιζεν ἐπὶ τοῦ La Livinière διαλεγόμενος μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, κεραυνόβολα βλέμματα.

Ὁ κόμης ἐγέλα, εὐδαίμων καὶ χαίρων ἐπὶ τῇ φαιδρότητι τῶν συγκεκλημένων. Ἡ Σάρρα ἤκουεν ἀφηρημένως τῆς κυρίας Smorden περιγραφούσης ἐσθῆτα, ἣν εἶχε παραγγεῖλῃ, ἥς ἔλεγε, τὰ κομβία ἦσαν λίθοι σταλέντες ἐκ Chicago παρὰ τοῦ συζύγου της.

Ἀλλ' ἡ Σάρρα οὐδόλως ἠκροᾶτο τῆς Smorden· τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἔτρεχε πολὺ μακρὰν τοῦ Fontainebleau, ἐν ταῖς ἀορίστοις αὐτοῖς σκέψεσιν, ἵνα εἰσδύσῃ διὰ τῆς ἀποστάσεως, ποῦ ἡδύνατο νὰ ᾗ ἐκεῖνος οὕτινος ἦρατο.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὡραίας ἀμερικανίδος συγκεχυμένως ἀφικνεῖτο εἰς τὰ ὦτά της. Πρὸ αὐτῆς ἡ Λευκή, μειδιῶσα, ἐπέρα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κυναρίου της Fane, οὕτινος οἱ λάμποντες ἐκ νοημοσύνης ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον τοὺς ἰδικούς της.

Ἡ νεάνις ὠχρίασέ πως. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὀλίγον ἰσχνὸν ἀποδὲν ἔλαβε τύπον πλείονος ἀξιοπρεπείας.

Τὸ πινάκιόν της ἦτο κενόν. Ἀπεκρίνατο λίαν εὐπροσηγόρους ὅτε τῇ ἀπηύθυνον τὸν λόγον. Ἀλλὰ ποιά τις κατήφεια, σχεδὸν ἀόρατος διὰ τοὺς ἀδιαφόρους ὀφθαλμούς, ἀπεσκίαζε τὸ ὥραϊον μέτωπόν της.

Ὁ Πέτρος ἐπλήγη τὴν καρδίαν ἰδὼν αὐτὴν τόσῳ μεταβεβλημένην.

Ἔστη, ἐπιλαθόμενος πάσης προφυλάξεως, ὅπως θεωρῇ αὐτήν, ἐξερχόμενος τοῦ καταφυγίου του καὶ κατατρώγων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θελκτικὴν ἐκείνην μορφήν ἥτις, πρὸ ἔτους, δὲν ἐπαύσατο ἐμφανιζομένη αὐτῷ ἀνὰ πᾶσαν νύκτα.

Ἡ χεὶρ αὐτοῦ, ἀπομακρύνουσα τοὺς κλάδους, ἀνεκίνησε τὸν θάμνον. Ἐρρίφθη ἀποτόμως ὀπισθεν.

Ἀλλ' ἡ Fane ἀποσπασθεῖσα τῶν θωπειῶν τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆ, ὤρμησεν ὑλακτοῦσα. Ὁ Σεβεράκ ἔφυγε τρέχων, εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἀκολουθούμενος ὁμως ὑπὸ τοῦ κυναρίου, ὅπερ δὲν ὑλάκτει πλέον, ἀλλ' ἄφινε κραυγὰς χαρᾶς πηδῶν περὶ τοῦ φίλου του.

Ὁ Σεβεράκ ἔστη, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἀσφαλῆ ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν κεφαλὴν τῆς Fane, ἥτις ὠρθεύτο, ἐρεϊδούσα τοὺς πόδας της ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸ ἡσπᾶσθη περιπαθῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ Λευκή ἔθετεν ἐνίοτε τὰ χεῖλη της. Εἶτα, προστάττων διὰ τινος κινήσεως αὐτὸ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπεσῶρθη ταχεῖ βηματισμῷ.

— Αἱ! ποῖος διάβολος ἦτον λοιπὸν καὶ μᾶς κατεσκόπευεν ἐκεῖ; εἶπεν ὁ κόμης, βλέπων ἐξαφανιζόμενον διὰ τῶν θάμνων τὸν Σεβεράκ.

— Ὑλοτόμος τις, εἶπεν ὁ Πομπεράν. Κυττάξατε πῶς φεύγει διωκόμενος ὑπὸ τῆς Fane. Ἐχει σθεναροὺς πόδας, ἀλλὰ τὸ σκυλάκι θὰ τὸν προφθάσῃ χωρίς ἄλλο καὶ θὰ τὸν δαγκάσῃ.

Αἰφνης, αἱ ὕλα καὶ ἔπαυσαν, καὶ ἠκούοντο μόνον στεναγμοὶ θωπευτικοὶ καὶ χαρᾶς ἀγγελιοί. Ἡ Σάρρα ἠσθάνθη συγκινησίν τινα, καὶ ἠγέρθη μικρόν, ἀλλ' ἐπανεκάθησε, βλέπουσα τὴν Λευκὴν, ἥτις τὴν ἐθεώρει.

Ἀμφοτέραι ἀνεγνώρισαν τὰς χαροποιὰς κραυγὰς, αἱ ἐξέβαλλεν ἡ Fane, ὅτε ἄλλοτε ἔβλεπεν ἐρχόμενον τὸν Πέτρον εἰς Καναλέλ. Ἀμφοτέραι εἶπον καθ' ἑαυτάς: Εἶναι αὐτός!

Τὸ κυνάριον ἐπανήρχετο βραδέως, μετὰ λύπης. Ἡ νεάνις τὸ ἐκάλεσε, τὸ ἐθώπευσε, καὶ καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ περιπάτου, τὸ εἶχεν ἐγγὺς αὐτῆς, ὥσπερ τὸ εὐνοούμενον τοῦτο ζῶον, διττῶς προσφιλές, διεφύλαξεν ἐν ἑαυτῇ τι ἐξ ἐκείνου, ὃν εἶχε προσεγγίσῃ.

Ὁ Πέτρος ἐπανήλθε σκεπτικὸς εἰς Bois-le-Roi. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη συνάντησις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀποφασιστικὴ δοκιμασία.

Ἐνόησεν, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἀκαταμάχητως ἔλκυόμενον ὑπὸ τῆς Λευκῆς, πόσον ὀλίγον ἐξουσίαζεν ἑαυτόν.

Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰσχυρότερον. Ἦλπισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κατανικήσῃ τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος, μὲ ἥσυχον καρδίαν καὶ γαλήνιον νοῦν.

Καὶ ὅμως, μακρόθεν πρὸς στιγμὴν μόνον ἰδὼν αὐτήν, ἀπώλεσε τὸν νοῦν καὶ ἐκινδύνευσε νὰ καταληφθῇ αἰφνης ἐν τῇ ἀκροσφαλεῖ ἐκείνῃ θέσει, ὑπὸ γελοῖον ἱματισμόν.

Τί θὰ ἐγένετο ἐγγὺς αὐτῆς διατελῶν; Ἦθελε προδώσῃ, λοιπόν, διὰ τῆς ταραχῆς τοῦ τὸ ἀπόρητον, ὅπερ ἠθελε νὰ κρύψῃ εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας του.

Καὶ οἱ τρομεραὶ περιπλοκαὶ δὲν ἤθελον ἀπορρεύσῃ τότε ἐκ τῆς διαγνώσεως ταύτης τῶν αἰσθημάτων του;

Ἦσθάνθη τὸ ἔδαφος τρέμον ὑπὸ τὰ βήματά του, ἔσχεν ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ ὄνπερ διέτρεχε κινδύνου ἂν μετέβαινεν εἰς Καναλέλ. Προησθάνθη τὰ δυστυχήματα, ἀτινα ἡ ζηλότυπος τῆς Σάρρας λύσσα ἡδύνατο νὰ προξενήσῃ, καθότι ἐγίνωσκε τὸ βίαιον τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἀνεπόλησε διὰ τίνων βασάνων ἐπέτυχε τῆς προσκαίρου ἐλευθερίας του. Ἦξευρεν ὅτι ἡ Σάρρα τὸν ἀνέμενε, καὶ ὅτι σχοῦσα μὲν τὸ θάρρος τοῦ ἀποχωρισμοῦ, δὲν θὰ εἶχεν ὅμως τὴν ἀπάθειαν τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἐδεῖ λοιπὸν ν' ἀναχωρήσῃ χωρίς νὰ τὴν ἰδῇ. Καὶ τὸ ἀπεφάσισε.

Διελθὼν ἡμέρας τινὰς παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, οὐδένα πλέον εἶχε λόγον νὰ μένῃ ἐν Γαλλίᾳ. Ἀμα τῇ ἀφίξει αὐτοῦ παρούσασθαι εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ὁ τμηματάρχης λίαν ἐκπεπληγμένος ἐπὶ ταῖς ἐρωτήσεσιν αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῷ τὰ αἰτία τῆς ἀνακλήσεώς του. Ἀνηρέυνθη τὰ ἔγγραφα, ἀλλ' οὐδέν. Ἡ διαταγὴ εἶχεν ἐκπεμφθῇ κατ' εὐθείαν ἐκ

τοῦ γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁφείλε ν' ἀναμείνῃ. Ὁ ὑπουργὸς εἶχε πολλὰς ἀσχολίας... Τὴν Βουλὴν, τὰς ἐπιτροπὰς... Ὅπως καὶ ἂν ἦτο, ὁ Πέτρος ἐξήτειτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του, καθότι ἐσκέφθη ὅτι πᾶσα εἰς τὰς τυρανικὰς τῆς Σάρρας θελήσεις, ἀντίστασις ἤθελε εἶσθαι ματαία.

Δὲν ἠθέλησε ν' ἀνησυχῇ τὴν μητέρα του ἀγγέλλων αὐτῇ τὴν ἀναχώρησίν του χωρὶς νὰ ἔχῃ εὐνόητόν τινα περὶ τοῦτου λόγον. Εἶχεν ὑποθέσεις τινὰς ἀπαιτούσας τὴν ἐν Παρισίοις ἐπὶ τινὰς εἰσέτι ἡμέρας διαμονὴν του, μάλιστα δὲ ἠθελε νὰ ἰδῇ τὸν Φροσσάρ, περὶ τῆς ἐχεμυθίας οὗτινος δὲν ἀμφέβαλλε. Παρ' αὐτοῦ ἠθελε μάθῃ τί συνέβη ἀφ' οὗτου ἀνεχώρησε. Ἐπανερχόμενος δὲ τὸ ἐσπέρας θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἔλαβεν ὑπουργικὴν διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψῃ πάραυτα εἰς Ἀλγερίαν. Ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι οὕτω συνεβίβαζε πάντα πρὸς πρόληψιν παρεξηγήσεων. Ἐξέπληρωσε κατὰ γράμμα τὸ πρόγραμμά του, ἔλαβεν ἄλλην ὁδὸν ἢ τὴν τοῦ πύργου Καναλέλ παραλλήλῃ καὶ ἀφίκετο ἐνωρὶς εἰς Παρισίους.

Ὁ Φροσσάρ διάδοχος τοῦ Bonchamps κέκμηται τὴν καλλιτέραν πελατεῖαν τῶν Παρισίων. Ὁ εὐσαρκος οὗτος νέος, δειλὸς ἐκ τοῦ ἔρωτος καταστάς, εἶναι ἐνεργητικώτατος καὶ ἱκανώτατος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Διαδεχθεὶς τὸν Bonchamps ἐν τινὶ ἐλεεινῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν ὁδὸν Sainte-Anne, μετεκόμισε τὸ γραφεῖον αὐτοῦ εἰς μίαν τῶν πολυτελεστέρων οἰκοδομῶν τῆς ὁδοῦ Τετάρτης Σεπτεμβρίου.

Ὁ Σεβεράκ, ἀφικόμενος τὴν ἐννάτην ὥραν εἰς τὸ γραφεῖον εὗρε τοὺς τέσσαρας γραφεῖς καὶ τὸν ἀρχιγραφεὶ ἀργαζομένους. Ἐν τινὶ ἐγγὺς τοῦ γραφείου δωματίῳ, ἦν τὸ σπουδαστήριον τοῦ προϊσταμένου, ἐν ᾧ οὗτος χαμηλοφῶνως ὑπηγόρευε τοὺς τυπικοὺς ὁρους συμβολαίου ἀνωνύμου ἐταιρίας. Ὁ Πέτρος προὔχρησεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γραφείου, συγχρόνως ὅτε γραία τις ἐρρυτιδωμένη ἐν ἀπελπισίᾳ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ ἀρχιγραφεῖος ἰσταμένη, παρεκάλει αὐτὸν περὶ τινος ὑποθέσεως.

— Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα, κυρία, νὰ προβῶμεν πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ δικαστηρίου... Ἀναμείνατε τὴν ἐκβασίν τῆς δίκης ὁπότε...

— Καὶ τί νὰ τρώγῃ τις; ἀνέκραξεν ἡ γραία ἐν τραγικῇ κινήσει. Μὰς ἔγδυσαν, μὰς κατέσχεσαν τὰ εἰσοδήματά μας, δὲν ἔχομεν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, ὁ γαμβρός μου ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν λύπην του. Ἀς μὰς δώσῃ λοιπὸν τὸ δικαστήριον καμμίαν προκαταβολήν.

— Σὰς παρεχρήθη, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐδέχθητε, τόσῳ χειρότερα διὰ σὰς!

— Ἀλλ' ἦτο μνηδαμινὴ ἡ ἰδιοκτησία τὴν ὁποίαν μὰς διαφιλονεικοῦν, καὶ ἡ ὁποία βέβαια θὰ μὰς ἀποδοθῇ, εἶναι μεγάλῃς ἀξίας, καὶ ὅμως ἀποθαίνομεν τῆς πείνης. Ὁ κ. Φροσσάρ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὰς δανείσῃ;...

— Εἶναι συμβολαιογράφος, καὶ ὅχι

τραπεζίτης. Ἄλλως τε, δύνασθε νὰ τῷ γράψητε, κυρία.

— Θὰ τὸν περιμένω.

— Εἶναι ἀπὼν, κυρία, καὶ δὲν ἠξεύρομεν πότε θὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀ! μὲ συγχωρεῖτε αὐτὸς ὁ κύριος τί ἀρά γε ζητεῖ;

Ὁ ἀρχιγραφεὺς εἶχεν ἰδῇ τὸν Σεβεράκ, καὶ ἀπομακρυνθεὶς τῆς γραίας, προσῆλθε τῷ νεανίᾳ.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Τὸν κ. Φροσσάρ, εἶπεν ὁ Πέτρος, συγκεκινημένος ἐκ τῶν λόγων τῆς γραίας.

— Εἶναι ἔξω, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιγραφεὺς, ἀκριβῶς ἐξετάζων τὸν Πέτρον ὃν μὴ βλέπων ἐνοχλητικόν... Ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος θέλῃ νὰ λάβῃ τὸν κόπον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου...

Ὁμιλῶν οὕτω ἔνευσε τῷ Σεβεράκ ὅτι ὁ Φροσσάρ ἦτο ἐκεῖ. Ἡ γραία, ψιθυρίσασα λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους διὰ φωνῆς θλιβεράς, ἀπῆλθε.

Μόλις ἀνέβη τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου καὶ ὁ Φροσσάρ ἰδὼν αὐτὸν ἔδραμεν εἰς ὑπάντησίν του, ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, καὶ ἀμφοτέροι ἐκάθησαν.

— Πῶς! σὺ ἐδῶ; ἀνέκραξε. Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό; Πότε ἦλθες;... Μήπως συνέβη τι;

Ἀπανοὶ αὗται αἱ ἐρωτήσεις ἀνῆρχοντο ἐπὶ τῶν χειλέων, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, μετὰ θερμῆς καὶ τρυφερᾶς ζωηρότητος. Ἐσφιγγε συνάμα τὴν χεῖρα τοῦ Σεβεράκ εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ ἐθεώρει αὐτὸν μετ' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ χαρᾶς.

— Οὐδὲν συνέβη, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὑπόθεσις μὲ ἀνεκάλεσεν ἐνταῦθα... καὶ δὲν ἠθέλησα ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ.

— Πολὺ λαμπρὰ ἔκαμες!... Ἀλλὰ θὰ ἀναχωρήσῃς πάλιν;... Μὲ συγχωρεῖς! πότε λοιπὸν ἔφθασες;

Ὁ Σεβεράκ συνωφρυνώθη. Ἡ περιέργεια τοῦ Φροσσάρ ἐστενοχώρει αὐτόν. Προησθάνθη ὅτι θὰ ἐπῆρχοντο ἄλλαι σπουδαιότεραι μέλλουσαι νὰ ταράξωσιν αὐτὸν ἐρωτήσεις. Οὐχ ἤττον δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῇ.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, εἶπε.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν... Saprist! ὁμίλησεν. Καὶ ὁμιλεῖς περὶ ἀναχωρήσεως; Ἐγένετο σιγὴ. Ὁ Φροσσάρ ἐδίσταξε νὰ τέλος ἀπεφάσισε.

— Μετέβης εἰς Καναλέλ; ἠρώτησε.

Ὁ Πέτρος ἀπέστρεψε τὰ ὄμματα, ἐννοήσας ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν δυσχερὲς θ' ἀπέβαινεν αὐτῷ ν' ἀποκριθῇ.

— Ὅχι, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Δὲν μετέβην καὶ οὔτε θὰ μεταβῶ, πράγμα δι' ὃπερ πολὺ θλίβομαι, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω ἀνευ ἀναβολῆς.

Ὁ Φροσσάρ βλέπων τὸσον ἀνησυχὸν τὸν φίλον του δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ. Συνέλαβε τὴν ὑπόνοιαν μὴ τι μυστήριον ἐγκρύπτεται. Ἀνεμνήσθη τῆς κατηφείας τοῦ Πέτρου, τῆς στενοχώρου θέσεώς του, ὅτε ἐτύγγανε παρὰ τῷ κόμητι πρὸ τῆς ἀποδημίας του. Ἠλλάξεν ὁμιλίαν, σκόπων νὰ ἐπανέλθῃ διὰ στροφῆς εἰς τὴν



ταράσσουσιν τὸν φίλον ἐρώτησιν ταύτην καὶ διευκρίνησιν αὐτό.

— Ἐγὼ ὅμως σοὶ εἶμαι λίαν εὐγνώμων, διότι ἔλαβες καιρὸν νὰ ἔλθῃς καὶ μοὶ σφίγγῃς τὴν χεῖρα, ἐπανάλαβεν. Ἀχ! ἀγαπητέ, νὰ ἤξευρες τί λύπην ἡσθάνθημεν διὰ σέ, σ' ἐνομιζόμεν νεκρόν... Φαίνεται ὅτι ἐτρώθης σπουδαίως καὶ μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκας.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Σεβεράκ. Εἶτα ὡς σπύδων νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἄλλου ἀντικειμένου. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς σέ εἶπεν. Τί κάμνεις; Ἐξακολουθεῖς πάντοτε νὰ ἐρᾷσαι; Πότε νυμφεύεσαι;

— Φεῦ! ἀγαπητέ μοι Πέτρε, αἱ ὑποθέσεις τῆς καρδίας μου δὲν βαίνουνσι τόσο καλῶς ὡς αἱ τοῦ συμφέροντος. Ἡ πελατεία ὁσημέρῃ αὐξάνει. ἡ θέσις μου νῦν ἐν Παρισίοις εἶναι περιθωρεμένη, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης Μερλώ χειρὸν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν προσφέρεται πρὸς ἐμέ, νομίζω δὲ ὅτι οὐδέποτε θέλω συζευχθῇ τὴν θυγατέρα του, ἂν ὀφείλῃ ν' ἀναμείνω τὴν συναίνεσίν του. Ὡστε, ὡς βλέπεις, εἶμαι δυστυχέστατος. Καὶ δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνωκην ἄνευ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς, ἥτις μ' εὐνοεῖ δι' ὅλης τῆς θελήσεώς της καὶ μοὶ χορηγεῖ στιγμὰς τινας, καθ' ἃς δύναμαι νὰ διαλέγωμαι ἐλευθέρως μετὰ τῆς φίλης της... Ἀχ! Πέτρε, τί ἀγαθὴ καρδιά εἶναι ἡ Δεσυνῆ! Καὶ τί γυνὴ μέλλει ν' ἀποβῇ! Ὁμιλήσαμεν περὶ σοῦ πολλάκις. Αὕτη μὲ ἡρώτα θέλουσα νὰ μάθῃ ποῦ ἦσο... τί ἐπράττες. Ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας, ἵνα πληροφορητῇ περὶ τῶν εἰδήσεων τοῦ πολέμου, ὅτε δ' ἔμαθεν ὅτι ἐτραυματίσθης... Ναί! ἦτο ἐσπέρῃ, ἤμεθα εἰς τὴν μικρὰν αἰθούσαν τῆς συνοικίας Saint-Honoré.

• Ἐλαμβάνομεν τὸ τέτον, ὅτε ἐνεχειρίσθη τῷ κόμητι ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ ὑπουργείου. Ἀμα ἀνιχνύου αὐτήν, μετέβαλλε μορφήν. Ὁ συνταγματάρχης τὸν ἠρώτησε τότε: «Τί τρέχει λοιπόν;» Σύνοφρος, καὶ μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὁ κόμης ἀπεκρίθη: «Μέγα δυστύχημα! Ὁ προσφιλὴς μοι Σεβεράκ, ἐν τῇ τελευταίᾳ συμπλοκῇ ἔλαβε μίαν σφαῖραν εἰς τὸ στήθος...»

• Φίλε μου, ἂν ἔβλεπες τὸ κεραυνόβολον ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, θὰ ἠνόεις πόσον ἀγαπᾷσαι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

• Ἡ κόμησσα ὠρθώθη κάτωχρος, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καθ' ἃπασαν τὴν ἐσπέρῃ διακρέσσαντος.

• Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσυνή, αὕτη ἐψιθύρισε: «Θεὲ μου!» Καὶ ἔκλεισε τὰ ὄμματα, ὥσπερ σὲ ἔβλεπεν ἐκτάδην πρὸ αὐτῆς, αἰμόφυρτον.

• Μετὰ τινὰ στιγμήν, ἐξῆλθεν ἀθρόβως ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μερλώ, καὶ ὅτε ἐπληρώθη, μετὰ ἐν τέταρτον, ἦτο γαληνωτέρα, παρετήρησα ὅμως ὅτι εἶχε κλαύσῃ.

Βαθυκρῶν ὁ Πέτρος, ἀκούων τὸν φίλον του, ἐσαγνεύθη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἀτενεῖς καὶ συνεσπα-

σμένα χεῖλη διετέλει ἀναυδος καὶ ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκρύψῃ τὴν κατέχουσιν αὐτὸν ὀδύνην.

Ὁ Φροστάρ ἐσίγησε θεωρῶν τὸν Πέτρον. Μετὰ περιπαθείας, λαβὼν τὴν χεῖρά του καὶ σφίγγων εἰς τὰς ἰδίας.

— Βλέπω, Πέτρε μου, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, εἶπεν. Εἴκοσι ἔτη εἶναι ἀφ' οὗ σέ γνωρίζω. Ἀδελφὸν ἂν εἶχον δὲν θὰ τὸν ἡγάπων τόσο ὅσον σέ. Καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς, τὸ ἤξεύρω, καὶ ὅμως μοὶ κρύπτεις τὸ μυστικόν σου... διότι πρέπει νὰ ἔχῃς, τὸ παρετήρησα, ὅτε σοὶ ὠμίλουν περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς... Ἐμπρὸς λοιπόν, λέγε, εἰπέ μοὶ τὰ ὅλα... αὐτὸ θὰ σ' ἀνακουφίσῃ... Τὴν ἀγαπᾷς ἢ ὄχι;

Ὁ Σεβεράκ ἠθέλησε νὰ σιγήσῃ, ἀλλ' αἱ ἐξομολογήσεις ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἄκοντος, καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστη ἀνακουφίζων τὸ βάρος του εἰς ἐκείνην τὴν ἀγαθὴν καρδίαν πεπλασμένην ἵνα ἐννοῇ καὶ παραμυθῇ αὐτόν. Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, καὶ τὸ μέτωπον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ κρύπτων:

— Αἱ λοιπόν! ναί, τὴν ἀγαπῶ, εἶπεν, ὡς πατέρα καὶ εἶμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, διότι οὐδέποτε θέλω δυνηθῇ νὰ τὴν λάβω σύζυγον.

— Καὶ διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ἡρέμα ὁ Φροστάρ, προαισθανόμενος ὅτι πλησιάζει εἰς τὸ ποθούμενον σημεῖον.

Ὁ Πέτρος ἔπεισε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Διότι δὲν εἶμαι ἐλεύθερος.

— Σὺ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Πέτρος ἐν ἀπαρχμότητι ἀθυμίας. Ὑποφέρω πολὺ αἰσθάνομαι τύψεις. Κατεχάσθην τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς φιλίας ἀγαθοῦ καὶ εὐγενοῦς ἀνδρός... Καὶ δικαίᾳ ἀνταπόδοσις, ἡ κακὴ πράξις ἣν διέπραξα μ' ἔρριψεν εἰς ὥκεανὸν ἀπελπισίας.

— Ὡ! ὦ! μεθ' ὑπάνδρου γυναικός! εἶπεν ὁ Φροστάρ, μετὰ τῆς ἡρεμίας ἀνδρός εἰθισμένου ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του εἰς τοιαύτας σοβαρὰς ἀποκαλύψεις.

Ὁ δεσμός ἡμῶν διήρκεσεν ἐν ἔτος, πλήρης μέθης δι' αὐτήν, πλήρης ταραχῆς δι' ἐμέ. Οὐδέποτε ἀληθῶς ἡγάπησα τὴν γυναῖκα ταύτην, καὶ ὅμως τὴν ἐπόθουν ὑπέκυψα. Ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν μου, μ' ἐμάγευσεν, ἐγίνωσκε ν' ἀποκοιμίζῃ τοὺς φόβους μου, νὰ διασκεδάζῃ τὰς ἀνησυχίας μου. Καὶ νευρακωμένος, ἐκνευρισμένος κατήντησα νὰ μὴ ἔχω πλέον ἄλλην βούλησιν ἢ τὴν ἰδικήν της.

— Ἀλλ' ὁ σύζυγος ὑπωπτεύθη τί;

— Μοὶ ἐδείκνυε μεγάλην στοργὴν καὶ πλήρη ἐμπιστοσύνην.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ Γ')

Σύγκειται ἐκ 480 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀξελονίζεσθαι ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φωτογραφίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπιτηδὲς κατασκευασθέντων ἐν Λειψίᾳ καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραματίαι, διαλογὰς, χαρακτήρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθύρματα, γρῶμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γεωγραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συμπεριλαμβάνεται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπουδαιότητα εὐφυΐας τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φωτογραφίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ: ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 5.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3 80. — Χρυσόδετον φρ. 4 80.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδεχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

ὁδὸς Προστατείου ἀρ. 10.

ΠΙΑΝΟ κομψότατον καὶ στερεώτατον, ἄνευ οὐράς, ΠΩΛΕΙΤΑΙ, ἐν ὁδῷ Πειραιῶς, ἀρ. 14 εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν.